

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném s předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **M. D.**, nar. x, bytem x, v řízení zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2016, č.j. MV-7113-4/SO-2016

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2016, č.j. MV-7113-4/SO-2016 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2016, č.j. MV-7113-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8.12.2015, č.j.: OAM-313-23/PP-2014, o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se s většinou odvolacích námitek vypořádává velmi stručně. Dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné subsumování případu žalobkyně pod skutkovou podstatu uvedenou v § 87e

zákona o pobytu cizinců, tedy obcházení zákona. Žalobkyně již v odvolání připustila, že lze najít menší rozpory mezi výpověďmi žalobkyně a pana Č., ale srozumitelně vysvětlila, proč k těmto rozporům dochází, a že z nich nelze dovodit obcházení zákona. Pan Č. má skutečně občas problémy s pamětí. Nemůže na tom nic změnit ani to, že pan Č. uvedl, že není pod vlivem léků a je zdravý. Žalovaný sice tvrdí, že bylo prokázáno, že určení otcovství bylo provedeno účelově, to však nemá oporu ve spisovém materiálu.

Žalobkyně pak také namítá, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů je nepřipustně zasahováno do práva na sloučení rodiny ve smyslu práva EU a také do práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobkyně má na území ČR své nezletilé dítě, které je občanem ČR. Při ztrátě pobytového oprávnění by byla nucena jej opustit, stejně jako zemi, kterou si zvolila pro svůj život.

Žalobkyně dále namítá rozpor s právem Evropské unie, zejména se Směrnicí Rady Evropské unie 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Nadále namítá, že rozhodnutí jsou v rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny, neboť české dítě je nepřímo nuceno vycestovat z republiky, pokud by chtělo žít společně se svou matkou. Je tak zasaženo do práva na respektování soukromého a rodinného života – čl. 8 Úmluvy a čl. 10 Listiny, rozhodnutí je v rozporu s účelem a smyslem směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Navíc rozhodnutí jsou zcela nepřiměřená, pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně se přiměřeností vůbec nezabýval a žalovaný nesprávné a nezákonné rozhodnutí potvrdil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ačkoli byla v řízení předložena úřední listina, a to rodný list nezletilého M. D., kde je žalobkyně uvedena jako matka, bylo jednoznačně prokázáno, že tento akt byl pouze účelový a měl sloužit k tomu, aby žalobkyně získala povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Pan M. Č. se nechal zapsat do rodného listu a za to, že dá souhlas k osvojení dítěte přítelem matky, mu byla nabídnuta finanční kompenzace od tohoto přítele ve výši 10.000 Kč, kterou přijal, což uvedl do protokolu o svědecké výpovědi ze dne 1.10.2014. Ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu zvažovat dopad rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého nebo rodinného života, tuto možnost dává pouze důvod vymezený v § 87e odst. 1 písm. a) zákona. Rozhodnutí považuje za přiměřené i ve vztahu k příslušným ustanovením zákona a dalším mezinárodním dokumentům, a to s ohledem na závažnost jednání, které by v případě tolerování mohlo vést k nepřijatelnému rozšíření tohoto negativního jevu, které představuje velké riziko jak pro ČR, tak pro všechny smluvní státy Evropské unie. Závěrem pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

U jednání soudu setrval zástupce žalobce na podané žalobě a znovu poukázal na to, že je pravděpodobné, že M. Č. je otcem dítěte. I kdyby se prokázalo, že otcem dítěte není, je postup správních orgánů v rozporu s evropskými směrnicemi. Žalovaný se k jednání po předchozí písemné omluvě nedostavil, přičemž odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí i zaslané vyjádření k podané žalobě.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 8.1.2014 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z hlášení o pobytové kontrole bylo zjištěno, že žalobkyně se synem bydlí a s přítelem v bytě 2+1. Bydlí tam i se svými rodiči. Žalobkyně při výslechu uvedla, že otcem syna je M. Č., který je svobodný, bydlí na ubytovně, ale jeho adresu nezná, kontaktuje ho pouze telefonicky. Seznámili se v listopadu 2012 v pizzerii u hotelu Duo. Vyměnili si telefonní čísla a po týdnu se domluvili na schůzce,

vídali se tak jednou týdně. Asi po měsíci otěhotněla. On chtěl, aby šla na potrat, ale ona nechtěla. Vztah se rozpadl, když mu řekla o svém těhotenství.

M. Č. při výslechu jako svědek uvedl, že o synovi ví, jmenuje se M., matka se podle něj jmenuje D. Vůbec se s nimi nestýká, syna viděl asi dvakrát v centru. Občas jsou v telefonickém kontaktu. Seznámili se na Proseku v hotelu Duo, padli si do oka, intimní poměr měli ještě ten večer, on měl v sobě pár piv, poté se už nesetkali. Pak za ním přišla do práce a řekla mu, že je těhotná. Jestli měla v té době přítele, neví. Žádný partnerský vztah spolu neměli. Domluvili se, že na dítě bude platit pouze přítel, on je pouze uveden v rodném listě. Domluvili se, že uzná otcovství a tím to pro něj skončí. K dotazu, zda mu byla slíbena nějaká finanční částka v případě, že uzná otcovství, uvedl, že finanční částku mu slíbil současný přítel, ale to byla finanční kompenzace ve výši 10.000 Kč za to, že dá souhlas k osvojení. Tuto nabídku přijal, ale žádné osvojení zatím neproběhlo. V řízení byl vyslechnut také současný přítel žalobkyně.

Dne 8.12.2015 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí, kterým žádost žalobkyni zamítlo, neboť dospělo k závěru, že žalobkyně obcházela zákon. Správní orgán dospěl k závěru, že bylo naplněno ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona, kdy žadatelka k nenarozenému dítěti nechala jako otce zapsat občana ČR, aby toto dítě nabylo státní občanství ČR určením otcovství. Žadatelka pak byla následně oprávněna podat žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka a v případě, že by bylo vyhověno, mohla využívat výhodnějšího pobytového statusu. Rovněž české státní příslušnosti nezletilého M. využil k podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu přítel žadatelky, který do podání žádosti pobýval na území ČR nelegálně. Žadatelka se s panem Č. zásadně rozcházejí v popisu jejich vzájemného vztahu, žadatelka uvedla, že spolu chodili a partnerský vztah brali oba vážně, následně se rozpadl, když žadatelka oznámila, že je těhotná. Pan Č. uvedl, že měli vztah pouze na jednu noc. Přesto pan Č. nepožadoval testy DNA, domluvili se, že žadatelka po něm nebude nic chtít, pouze uzná otcovství a tím to pro něj skončí. Přítel žadatelky mu nabídl 10.000,- jako finanční kompenzaci za souhlas k osvojení, do protokolu ale žalobkyně i její přítel uvedli, že uvažovali o osvojení, ale že o tom s M. Č. nemluvili. Sháněli pouze nějaké informace.

O odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím po té, co vyhodnotil, že rodný list, ve kterém je žalobkyně zapsána jako matka, byl pouze účelovým aktem, neboť se M. Č. nechal zapsat do rodného listu nezletilého M.D. Nelze přehlédnout, že mu byla nabídnuta finanční kompenzace přítele žalobkyně za to, že dá souhlas k osvojení, a to za částku 10.000 Kč, kterou přijal, což uvedl v protokolu o výpovědi ze dne 1.10.2014. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu o tom, že český občan byl jako otec dítěte zapsán do rodného listu pouze účelově, a tento zápis měl sloužit pouze k následnému získání pobytového oprávnění pro účastníci řízení. K drobným rozporům uvedla žalobkyně, že pan Č. se občas potýkal s problémy s pamětí. K tomu žalovaný uvedl, že pan Č. uvedl do protokolu, že po zdravotní stránce se cítí v pořádku, není pod vlivem léků ani jiných utišujících prostředků, které by mohly ovlivnit schopnost vypovídat nebo být vyslýchán. Neuvedl, že by se potýkal s problémy s pamětí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobkyně v podané žalobě zejména vytýká žalovanému, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr ohledně tvrzeného obcházení zákona ze strany žalobce, neboť ona se takového jednání nedopustila. Sama žalobkyně sice připustila menší rozpory mezi její výpovědí a výpovědí M. Č., ze kterých ale podle ní nelze obcházení zákona dovodit.

Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť shledal-li by ji úspěšnou, již jen z tohoto důvodu by napadené rozhodnutí muselo být zrušeno a byl by vyloučen jeho přezkum v rozsahu věcných námitek.

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).

Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).

Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

Vady, které by vyvolávaly nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud, neshledal. Žalobkyně námitku nepřezkoumatelnosti vnesla velmi obecně, když ji odůvodnila pouze tím, že žalovaný toliko aproboval prvoinstatční rozhodnutí, bagatelizoval důvodnost odvolacích námitek a většinu odvolacích námitek vypořádal velmi stručně. Soud proto ve stejné obecné rovině uvádí, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný v dostatečné míře vyjevil úvahy, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí; to, že tyto úvahy nepovažuje soud za správné (viz níže), je otázka jiná.

Následně soud mohl přejít k posouzení věcných námitek, tedy zejména k hodnocení toho, zda obcházení zákona v případě žalobkyně bylo dostatečně zjištěno a správně vyhodnoceno.

Obcházení zákona správní orgány spatřují v tom, že dle jejich přesvědčení úřední listina – rodný list nezletilého M. D., ve kterém je žalobkyně uvedena jako matka, byl pouze účelovým aktem a měl sloužit k tomu, aby žalobkyně získala povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost zamítne, jestliže žadatel „*se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*“.

Zdejší soud při posouzení důvodnosti podané žaloby vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 27. 9. 2016, 6 Azs 157/2016-32. V něm je vysloveno, že § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců obsahuje sice pouze příkladný výčet nejtypičtějších skutkových okolností obcházení zákona, je však zřejmé, že obcházení zákona musí být žadateli o povolení k přechodnému pobytu přičitatelné („... *se dopustil*“, „*jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*“), a současně musí být naplněna subjektivní stránka ve vztahu k jednání obcházející zákon ve formě přímého úmyslu. „... *s cílem získat povolení k přechodnému pobytu*“).

Soud má za to, že indicie o účelovém jednání žalobkyně byly zjištěny relativně konkrétně, avšak s ohledem na citovanou judikaturu, dospěl k závěru, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně. V nyní posuzované věci celá konstrukce správních orgánů spočívá jen na více či méně pravděpodobnostní domněnce, že žalobkyně se vědomě podílela na tom, že M. Č. byl zapsán do rodného listu M. D. jako otec a že cílem tohoto jednání (kvalifikovaný úmysl) bylo získat pobytové oprávnění pro žalobkyni. Přímý důkaz k této konstrukci, resp. k podílu žalobkyně se však správním orgánům získat nepodařilo, přitom důkazní břemeno, že žalobkyně se obcházení zákona svým jednáním dopustila, nese logicky ten, kdo to tvrdí, tedy správní orgán. Jinými slovy, ve správním spisu chybí jakýkoli podklad, který by prokazoval zainteresovanost žalobkyně v prohlášení otcovství M. Č. s cílem získat pro žalobkyni oprávnění k pobytu, tedy správní orgány žádné žalobkyni přičitatelné jednání obcházející zákon, včetně jeho subjektivní stránky, přímo neprokázaly, pouze se na základě nepřímých důkazů a indicií, jež však netvoří uzavřený kruh, vylučující jinou skutkovou verzi, domnívají, že tomu tak (pravděpodobně) bylo. Pouhá pravděpodobnost však pro závěr o obcházení zákona ve světle citované judikatury nestačí.

Skutečností zůstává, že nezletilý M. D. státním občanem České republiky je a zřejmě bude i nadále, ať už jsou pochybnosti o jeho získání důvodné či nikoliv. Účelem zjednodušených podmínek pro získání pobytového oprávnění jeho rodinnými příslušníky je přitom především ochrana zájmů českého občana, respekt k jeho rodinnému a soukromému životu, na což má ústavně garantované základní právo. Tento účel právní úpravy je nutno vzít v úvahu, což musí mít ten důsledek, že zákonné podmínky pro zamítnutí jinak nárokového pobytového oprávnění jeho rodinnému příslušníku je nutno interpretovat restriktivně. Pro případ obcházení zákona ze strany žadatelky o přechodný pobyt dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců to znamená, že takové jednání musí být žadateli správními orgány bez důvodných pochybností, tzn. spolehlivě prokázáno. Platí to tím spíše, že prokázané obcházení zákona při získání státního občanství nezletilého fakticky znamená trvalé znemožnění získání pobytového titulu pro jeho rodinného příslušníka, jenž se obcházení zákona (s cílem získat povolení k přechodnému pobytu) v minulosti dopustil, neboť kdykoli, při každé další žádosti o povolení k přechodnému pobytu mu bude tato skutečnost, při jinak nezměněných skutkových okolnostech, opakovaně přičítána k tíži. Nemožnost získat

pobytový titul se za takové situace podobá trestu za někdejší obejití zákona, jež se nikdy, na rozdíl od mnoha velmi závažných zločinů, nepromlčí, s negativními důsledky pro soukromý a rodinný život nezletilého českého občana, jenž se sám na obcházení zákona nijak podílet nemohl. Lze shrnout, že naplnění skutkové podstaty § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobkyní není dostatečně podloženo dosavadními skutkovými zjištěními.

Soud proto dospěl k závěru, že je třeba doplnit řízení o další důkazy, kterými by mohl správní orgán uvedené pochybnosti odstranit. V dalším řízení tak bude nutné, aby správní orgán vyslechl znovu všechny osoby, které jsou na řízení zainteresovány, tedy žalobkyni, M. Č., který je jako otec zapsán v rodném listu dítěte, přítele žalobkyně, případně další osoby, se kterými mohla mít žalobkyně v inkriminovanou dobu pohlavní styk, a to s ohledem na to, že M. Č. tvrdí, že měl se žalobkyní pouze jeden pohlavní styk a jeho otcovství bylo žalobkyní označeno pouze jako pravděpodobné. Pokud se nepodaří těmito výsledky objasnit skutkový stav bez důvodných pochybností, bude nutné zjistit, zda označený matrikový otec je biologickým otcem dítěte, neboť jedině tak by potom bylo možné prokázat účelovost jednání žalobkyně. Pokud některá ze zainteresovaných osob odmítne při doplnění dokazování spolupracovat, může to vypovídat o napojení na dosavadní řetězec nepřímých důkazů a bude na správním orgánu, aby uvážil, jaký dopad by toto jednání mohlo mít na řízení o žádosti žalobkyně o povolení k pobytu.

K žalobní námitce mířící na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že v daném případě zákon neukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Správní orgány jsou povinny dopady rozhodnutí do života žalobce a jejich přiměřenost zkoumat jen tam, kde jim to zákon výslovně ukládá. V daném případě byl aplikován § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, u kterého citovaný zákon posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neukládá a ani nepředpokládá. Přesto je z prvostupňového rozhodnutí patrné, že se ministerstvo otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývalo a proto soud námitku žalobkyně, že se otázkou přiměřenosti správní orgány vůbec nezabývaly, důvodnou neshledal.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v tomto rozsudku v dalším řízení vázány (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, které se sestávají z odměny za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (podání žaloby, účast u jednání) a dvě paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. o 1.428 Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Celkem soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč.

Zástupce žalobkyně navíc požadoval odměnu za úkon spočívající v převzetí zastupování. Tuto odměnu však městský soud žalobkyni nepřiznal, neboť zástupce zastoupení převzal (dle data na předložené plné moci) dne 22.1.2015, a to ještě v řízení před správním orgánem. Z podstaty věci tedy nemohlo dojít v řízení před soudem k úkonu právní služby -

převzetí věci, za který by náležela zástupci odměna dle vyhlášky. Jelikož soud neuznal, že se ve výše uvedeném případě jednalo o úkon právní služby, za který náleží zástupci odměna dle vyhlášky, nepřiznal žalobkyni ani náhradu hotových výdajů za tento úkon. Městský soud přitom vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2015, č.j. 6 As 62/2014 – 69 (dostupný na www.nssoud.cz)

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu